

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Ławnicy: Ewa Śledzikowska, Bogusław Mardyla

Protokolant : Emilia Kułakowska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa M. K. (1) (PESEL (...))

przeciwko K. T. (NIP (...))

o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie chorobowe, zasiłek macierzyński

I. ustala, iż powódkę M. K. (1) oraz pozwaną K. T. łączył stosunek pracy na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 17 maja 2015 roku,

II. zasądza od pozwanej K. T. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 532,38 złotych (pięćset trzydzieści dwa złote i 38/100) brutto tytułem wynagrodzenia z pracę za miesiąc luty 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej K. T. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 589,41 złotych (pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych i 41/100) brutto tytułem wynagrodzenia z pracę za miesiąc marzec 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanej K. T. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 570,40 złotych (pięćset siedemdziesiąt złotych i 40/100) brutto tytułem wynagrodzenia z pracę za miesiąc kwiecień 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 roku do dnia zapłaty,

V. zasądza od pozwanej K. T. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 924,45 złotych (dziewięćset dwadzieścia cztery złote i 45/100) brutto tytułem wynagrodzenia z pracę za miesiąc maj 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty,

VI. uznaje się niewłaściwym w zakresie roszczeń powódki M. K. (1) o wynagrodzenie za miesiąc styczeń 2015 roku i przekazuje sprawę w tym zakresie do Sądu Rejonowego (...) w G.I Wydziału Cywilnego,

VII. uznaje się niewłaściwym w zakresie roszczeń powódki M. K. (1) o zasiłek macierzyński za okres od 19 września 2015 roku do 19 września 2016 roku i przekazuje sprawę w tym zakresie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w G.,

VIII. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

IX. wyrokowi w punkcie II, III, IV oraz V nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,

X. przyznaje ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. na rzecz radcy prawnego B. F. z kwotą 499,20 złotych (czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i 20/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

XI. nakazuje ściągnąć od pozwanej K. T. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 442 złotych (czterysta czterdzieści dwa złote i 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt VI P 393/15

UZASADNIENIE

Powódka M. K. (1) pozwem z dnia 21 maja 2015r. wniosła przeciwko pozwanej K. T. prowadzącej firmę pod nazwą (...) K. T. w G. o ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie od 5 stycznia 2015r. oraz o zasądzenie na jej rzecz wyrównania wynagrodzenia.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż od dnia 5 stycznia 2015r. jest zatrudniona w kiosku (...) w G. przy ulicy (...) prowadzonym przez K. T., na stanowisku sprzedawcy. Przed podjęciem zatrudnienia strony ustaliły, że powódka zostanie zatrudniona na podstawie umowy o pracę, jak również określiły warunki jej zatrudnienia i wynagrodzenia. Mimo deklaracji ze strony pracodawcy o przedstawieniu na piśmie zawartej umowy o pracę powódka takiej nie otrzymała. Dnia 31 marca 2015r. powódka poinformowała pozwaną, iż jest w ciąży. W trakcie wizyty u lekarza dowiedziała się, iż nie jest ubezpieczona. Pozwana wskazała jej, iż brak objęcia jej ubezpieczeniem leży po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Powódka podała, iż w związku z zaistniałą sytuacją udała się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych celem wyjaśnienia powyższej okoliczności. Tam uzyskała informację, iż w okresie od stycznia 2015r. do 14 maja 2015r. nie jest zgłoszona, jako osoba zatrudniona, nie są również z tego tytułu odprowadzane żadne składki. Dnia 18 maja 2015r. powódka otrzymała zwolnienie lekarskie, które zostało przekazane pozwanej, za pośrednictwem męża powódki. Kolejnego dnia powódka ponownie upomniała się o wydanie jej umowy o pracę na piśmie, w odpowiedzi pozwana wskazała, iż nie dostanie takiej umowy, albowiem księgowy nie wyraża zgody na podpisanie z nią powyższej. Nadto pozwana podała, że zwolnienia lekarskie powódki nie będą przez nią przyjmowane. Powódka wskazała również, iż pracowała u pozwanej od poniedziałku do piątku w godzinach 8-15 lub 15-21 oraz w co drugi weekend – sobota 9-21 i niedziela 10-20, w pełnym wymiarze czasu pracy, jak również w stałym miejscu, za którą to pracę nie otrzymała w całości należnego wynagrodzenia. (k. 3-5)

W piśmie z dnia 12 czerwca 2015r. powódka podała, iż w niniejszym postępowaniu z tytułu wynagrodzenia za pracę domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kwoty 2.080 zł. (k. 9)

W piśmie procesowym z dnia 31 sierpnia 2015r. powódka wniosła o ustalenie, że pozostaje w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 5 stycznia 2015r. w pełnym wymiarze czasu pracy, nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej K. T. kwoty 2.680 zł brutto tytułem zaległego wynagrodzenia za okres od 5 stycznia 2015r. do dnia 30 kwietnia 2015r. wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, nadto kwoty 1.750 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za okres od 1 maja 2015r. do 31 maja 2015r. wraz z należnymi ustawowymi odsetkami, jak również kwoty 21.000 zł brutto stanowiącej iloczyn kwoty 1.750 zł x 12 miesięcy. (k. 36-40)

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2015r. powódka sprecyzowała, iż w zakresie żądania dotyczącego wynagrodzenia domaga się powyższego za okres od 1 maja 2015r. do dnia 17 maja 2015r. w kwocie 960 zł brutto wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, jak również za okres od dnia 18 maja 2015r. do dnia 19 czerwca 2015r. (33 dni niezdolności do pracy) w kwocie 1.881 zł brutto tj. tytułem wynagrodzenia chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami. (k. 52-54)

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2015r. powódka wskazała, iż ustalenia istnienia stosunku pracy domaga się od dnia 5 stycznia 2015r. do chwili obecnej, jak również zasądzenia na jej rzecz wynagrodzenia za okres od dnia 5 stycznia

2015r. do dnia 17 maja 2015r., zaś od dnia 18 maja 2015r. do dnia 19 czerwca 2015r. należności tytułem wynagrodzenia chorobowego. (k.69)

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016r. powódka ponownie sprecyzowała żądanie pozwu w zakresie żadanego przez nią wynagrodzenia, wnosząc w tym zakresie o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 2.205,56 zł brutto tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 5 stycznia 2015r. do dnia 30 kwietnia 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami, formułując powyższe w zakresie poszczególnych miesięcy (tj. od kwoty 513,37 zł brutto od dnia 11 lutego 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 532,28 zł brutto od dnia 11 marca 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 589,41 zł brutto od dnia 10 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 570,40 zł brutto od dnia 11 maja 2015r. do dnia zapłaty), nadto wniosła o zasądzenie kwoty 924,45 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 maja 2015r. do dnia 17 maja 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015r. od dnia zapłaty, nadto kwoty 798 zł brutto za okres niezdolności do pracy tj. od dnia 18 maja 2015r. do dnia 31 maja 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty, jak również kwoty 1.083 zł brutto za okres jej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 19 czerwca 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2015r. do dnia zapłaty. W zakresie żadanej przez nią kwoty 21.000 zł brutto powódka podała, iż odsetek ustawowych od powyższej domaga się od dnia 19 września 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., zaś od dnia 1 stycznia 2016r. odsetek za opóźnienie. (k. 116-117)

Na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2016r. powódka wskazała, że dochodzona przez nią kwota 21.000 zł stanowi należność z tytułu zasiłku macierzyńskiego od dnia porodu, który przysługiwałby powódce. (k. 168)

Pozwana K. T. nie ustosunkowała się do żądań pozwu, w szczególności nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. T. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. T. w G. w zakresie sprzedaży.

Pozwana prowadzi salon prasowy (...) w Centrum Handlowym (...) w G. przy ulicy (...).

(Dowód : Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej RP – k. 135, okoliczność bezsporna)

Strony ustaliły, iż od dnia 5 stycznia 2015r. do dnia 31 stycznia 2015r. będzie je łączyć umowa zlecenia, zaś od dnia 1 lutego 2015r. podstawę zatrudnienia powódki miała stanowić umowa pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

M. K. (1) pracowała od poniedziałku do piątku i w co drugi weekend (sobota i niedziela). Praca odbywała się w trybie zmianowym w godzinach 8.00-15.00 lub 15.00-21.00 od poniedziałku do piątku, a w sobotę w godzinach 9.00-21.00, w niedzielę 10.00-20:00. Powódka wykonywała obowiązki sprzedawcy. W zakresie powyższych zajmowała się sprzedażą towaru, jego przyjmowaniem, jak również ekspozycją, czy wykładaniem. Powódka otwierała, jak również zamykała kiosk. Pozwana wydawała powódce polecenia związane z pracą. Strony ustaliły, iż powódka z racji jej zatrudnienia będzie otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 8 złotych netto za godzinę tj. za pracę od poniedziałku do piątku, zaś za pracę w soboty i niedziele kwotę 10 złotych netto za godzinę.

Razem z powódką na zamianach pracowała P. B., jak również K. K..

Powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej do dnia 17 maja 2015r.

Począwszy od dnia 18 maja 2015r. powódka była niezdolna do pracy w związku z ciążą. W tymże dniu mąż powódki M. K. (1) przedłożył pozwanej zaświadczenie lekarskie o jej niezdolności do pracy. Pozwana odmówiła jego przyjęcia.

Następnego dnia pozwana poinformowała również powódkę telefonicznie, że nie będzie przyjmować jej zwolnień lekarskich, jak również nie przysługuje jej wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, nadto iż nie będzie już zatrudniała powódki na dotychczasowym stanowisku pracy.

Strony prowadziły jeszcze rozmowy w zakresie sytuacji pracowniczej powódki, ale pozwana konsekwentnie odmawiała przyjmowania zwolnień lekarskich powódki, jak również dalszego jej zatrudniania.

W dniu 19 września 2015r. powódka urodziła dziecko.

Pozwana nie potwierdziła na piśmie warunków łączącej strony od dnia 1 lutego 2015r. umowy o pracę.

Wynagrodzenie za pracę powódka otrzymywała na rachunek bankowy. Powódka z racji zatrudnienia na umowę o pracę u pozwanej otrzymała jedynie częściowe wypłaty. (za styczeń 2015r.- kwotę 1.170 zł za miesiąc luty 2015r.- 1.200 zł, za miesiąc marzec 2015r.- kwotę 1.100 zł, zaś za miesiąc kwiecień 2015r.- kwotę 850 zł)

Brakująca część wynagrodzenia za luty 2015r. stanowi kwotę 532,38 zł brutto, za miesiąc marzec 2015r. kwotę 589,41 zł brutto, za miesiąc kwiecień 2015r. kwotę 570,40 zł brutto, zaś za maj 2015r. kwotę 924,45 zł brutto.

Pozwana zgłosiła powódkę do ZUS w okresie od 5 stycznia 2015r. do 10 maja 2015r. ze wskazaniem podstawy zatrudnienia - umowa agencyjna, zlecenia, o świadczenie usług. Jako podstawę wymiaru składek pozwana podała kwotę 300 zł.

(Dowód : zeznania świadka M. B.- k. 138-139 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 00:09:48-00:16:24), zeznania świadka A. P. – k. 139 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 00:16:29-00:23:13), zeznania świadka N. P. – k. 139-140 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 00:23:19-00:32:55), zeznana świadka H. S. – k. 140 (00:33:04-00:42:57), zeznania świadka K. Z. – k. 140-141 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 00:43:05-00:54:21), zeznania świadka E. B. – k. 141-142 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 00:54:23-01:01:49), zeznania świadka A. Z. – k. 142-143 (nagrania z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 01:07:50-01:14:44), zeznania świadka M. K. (2) – k. 143 (nagranie z rozprawy z dn. 20.04.2016r. 01:14:53-01:22:06), zeznania świadka K. K.- k. 167 nagranie z rozprawy z dn. 8.08.2016r. 00:03:27-00:15:29), zeznania powódki M. K. (1) – k. 167-168 (nagranie z rozprawy z dn. 8.08.2016r. 00:16:37- 00:24:52) oraz k. 187-188 (nagranie z rozprawy z dn. 12.10.2016r. 00:01:45-00:07:51), potwierdzenia przelewu– k. 41-44, pismo ZUS z dnia 10 .06.2015r- k. 45, historia choroby – k. 55-60, (...) k. 61, pismo ZUS z dnia 11.12.2015r- k. 100, zeznania powódki M. K. (1)- k. 68-69 (nagranie z rozprawy z dn. 25.11.2015r 00:01:30- 00:07:34) w zw. z k. 167-168 (nagranie z rozprawy z dn. 8.08.2016r. 00:16:37- 00:24:52) w zw. z k. 187-188 (nagranie z rozprawy z dn. 12.10.2016r. (00:01:45-00:07:51), zaświadczenie ZUS – k. 45)

Powódka została uznana za osobę bezrobotną z dniem 29 czerwca 2015r. Powiatowy Urząd Pracy odmówił jej prawa do zasiłku dla bezrobotnych na okres 90 dni. Począwszy od dnia 27 września 2015r. do dnia 25 grudnia 2015r. powódka nabyła prawo do zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 80% podstawy.

Powódce zostało przyznane świadczenie rodzicielskie w wysokości 1.000 zł miesięcznie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia 17 września 2016r.

(Dowód : decyzja PUP – k. 179-180, decyzja (...) – k. 177-180)

Sąd zwążył, co następuje :

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w oparciu o zeznania świadków w osobach M. B., A. P., N. P., H. S., K. Z., E. B., A. Z., M. K. (2) oraz K. K., jak również powódki M. K. (1).

W ocenie Sądu zeznania powołanych wyżej świadków, jak również powódki uznać należało za wiarygodne, albowiem powyższe wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc spójną i logiczną całość. Podkreślić należy, iż znaczna część świadków przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania pracowała na terenie Galerii Handlowej, w której punkt handlowy posiadała pozwana, miała również z powódką codzienny i bezpośredni kontakt, a zatem ich wiedza w przedmiocie warunków zatrudnienia powódki u pozwanej była wystarczająca do poczynienia ustaleń w sprawie. Także

zeznania matki powódki – świadka K. Z. były koherentne z zeznaniami pozostałych świadków, jak i samej powódki, tym samym zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności w całości.

Przeprowadzone w sprawie dowody z dokumentów nie budziły żadnych wątpliwości co do autentyczności i prawdziwości.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Z powyższego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2016r. (k. 168) Sąd na mocy art.217 §2 k.p.c. w zw. z art.227 kpc oddalił wnioski dowodowe powódki dotyczące zobowiązania pozwanej K. T. do przedłożenia wydruków z kasy fiskalnej za okres od dnia 5 stycznia 2015r. do dnia 30 kwietnia 2015r. oraz faktur podpisanych nazwiskiem powódki (k. 38), jak również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ginekologii (k. 53), albowiem okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu prowadzonego postępowania zostały potwierdzone pozostałym materiałem dowodowym sprawy, który był również wystarczający do poczynienia ustaleń w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Interes prawny zachodzi wówczas, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów.

Na podstawie art. 189 k.p.c. pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą zaktualizować się dopiero w przyszłości (orzeczenie SN z 05.12.2002 r., I PKN 629/01).

Konsekwencją charakteru niemajątkowego zgłoszonego roszczenia o ustalenie jest to, iż nie podlega ono przedawnieniu na zasadach określonych dla roszczeń majątkowych.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie wątpliwości nie budzi fakt, iż po stronie powódki zachodzi interes prawny w przyjęciu ustalenia wskazanego w treści żądania pozwu. Przyjęcie bowiem, iż stosunek łączący strony miał charakter umowy pracę ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia uprawnień osoby świadczącej pracę. Uprawnienia pracownicze, takie jak szczególna ochrona wynagrodzenia, płatny urlop wypoczynkowy, świadczenia ubezpieczeniowe w przypadku niezdolności do pracy i inne przysługują bowiem z mocy przepisów prawa pracy tylko osobom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę i nie znajdują zastosowania do osób świadczących pracę na podstawie innych umów. Wobec powyższego rozstrzygnięcie kwestii istnienia wskazanego stosunku prawnego jest niezbędne dla ewentualnego dochodzenia przez powoda innych roszczeń w przyszłości.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w ramach określonych w art. 22 § 1 kp jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy (art. 22 § 1¹ kp).

Stosunek pracy jest określoną więzią prawną łączącą pracownika z pracodawcą, w ramach której pracownik zobowiązuje się do wykonywania na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy pracy określonego rodzaju, a pracodawca zobowiązuje się do zatrudniania go za wynagrodzeniem. Ze swej istoty stosunek pracy ma charakter zobowiązania wzajemnego - każda z jego stron jest jednocześnie zobowiązana i uprawniona względem drugiej strony.

Podmiot zobowiązany do wykonywania pracy jest jednocześnie uprawniony do wynagrodzenia (i szeregu innych świadczeń), podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia jest natomiast uprawniony do żądania wykonywania pracy podporządkowanej.

W ten sposób każda ze stron stosunku pracy jest jednocześnie względem siebie dłużnikiem i wierzycielem. Podstawowe zobowiązanie pracownika wynikające ze stosunku pracy ma charakter zobowiązania do starannego działania, a nie do osiągnięcia określonego rezultatu. Stosunek pracy jest zawsze relacją dwustronną, łączącą pracownika i pracodawcę.

Zgodnie z art. 11 kp nawiązanie stosunku pracy, bez względu na jego podstawę, zawsze wymaga zgodnego oświadczenia woli obu stron.

W oparciu o powyższą regulację w prawnym stosunku pracy następuje włączenie pracownika do działalności pracodawcy i podporządkowanie go regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy.

W umowie o pracę decydują powyższe czynniki, a nie rodzaj wykonywanej pracy.

Wskazany przepis ustanawia podstawowe obowiązki stron stosunku pracy definiujące ten stosunek. Stosunek prawny, którego podstawę stanowi umowa o pracę charakteryzuje się szczególnymi cechami, pozwalającymi na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych, a mianowicie umowy o świadczenie usług oraz umowy o dzieło. Wyróżnia się on bowiem koniecznością osobistego świadczenia pracy, podporządkowaniem pracownika pracodawcy, wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy i na jego ryzyko, ciągłym charakterem wzajemnych zobowiązań podmiotów, a ponadto odpłatnością pracy.

Zasada osobistego świadczenia pracy oznacza, że pracownik winien wykonywać pracę na rzecz pracodawcy osobiście i nie może tego obowiązku spełniać za pośrednictwem innej osoby. Związane jest to z osobistymi przymiotami pracownika, jak np. kwalifikacjami, sumiennością, starannością, wiekiem, płcią, itp. Można w związku z tym stwierdzić, że stosunek ten opiera się na zasadzie szczególnego zaufania między stronami, co z kolei prowadzi do wniosku, że do jego powstania konieczne jest osobiste zawarcie umowy.

Zasada podporządkowania pracownika pracodawcy polega zwłaszcza na obowiązku stosowania się do poleceń przełożonego oraz postanowień regulaminu, które pozostają w związku z wykonywaną pracą, tj. jej organizacją i przebiegiem. Podporządkowanie pracownika może przykładowo polegać na określeniu przez pracodawcę czasu pracy lub wyznaczeniu zadań.

Najczęściej przyjmuje się, że kierownictwo pracodawcy wyraża się w trzech podstawowych sferach.

Pracodawca może bowiem konkretyzować rodzaj pracy i w jego ramach dysponować osobą pracownika w zakresie miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Dlatego sformułowanie zawarte w art. 22 § 1 kp o "miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę" należy rozumieć jako dookreślenie kierownictwa pracodawcy, a nie uprawnienie do swobodnego decydowania o miejscu i czasie wykonywania pracy. Te parametry bowiem wynikają zarówno z treści umowy o pracę, jak i z obowiązujących pracodawcę regulacji porządkowych (np. regulaminu pracy), a zatem nie mogą stanowić sfery wyłącznych kompetencji podmiotu zatrudniającego.

Zasada ryzyka pracodawcy występuje w prawie pracy w kilku znaczeniach i wiąże się ze swoistym rozkładem odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań.

Po pierwsze, pracodawca ponosi konsekwencje niemożności świadczenia przez pracownika pracy z przyczyn technicznych – niezawinionych przez pracownika (tzw. ryzyko techniczne). Pracodawca obciążony jest także skutkami niewłaściwej obsady stanowisk i zmuszony jest ponosić straty powstałe wskutek braku należytego przygotowania pracowników do pracy (tzw. ryzyko osobowe).

Po trzecie, pracodawca obarczony jest skutkami ujemnych rezultatów prowadzonej działalności gospodarczej, które nie są przez pracowników zawinione i nie mogą w związku z tym powodować obniżenia ich wynagrodzenia za pracę (tzw. ryzyko gospodarcze).

Na pracodawcy spoczywa również tzw. ryzyko socjalne, które polega na ponoszeniu przez pracodawcę pewnych ciężarów socjalnych związanych z zabezpieczeniem interesów bytowych pracowników i ich rodzin.

Właściwym przedmiotem umowy o pracę jest świadczenie pracy w sposób ciągły – powtarzający się – polegający na oddaniu swojej zdolności do pracy do dyspozycji innego podmiotu.

Zasada ciągłości świadczenia pracy w ramach stosunku pracy polega na tym, że zobowiązanie pracownika nie polega na jednorazowym wykonaniu pewnej czynności lub na wykonaniu ich zespołu składającego się na określony rezultat, lecz wiąże się z wykonaniem określonych czynności w powtarzających się odstępach czasu, w okresie istnienia trwałej więzi łączącej pracownika z pracodawcą (orzeczenia SN z 14.12.1999 roku, I PKN 451/99 i z 22.12.1998 roku, I PKN 517/98)

Dodatkowymi cechami stosunku pracy jest dobrowolność podjęcia pracy przez pracownika i odpłatność świadczonej przez niego pracy.

Ponadto istotnym - w ramach umowy o pracę - jest konieczność kumulatywnego wystąpienia powyższych przesłanek, charakteryzujących umowę o pracę. Zasadnym jest więc stwierdzenie, że brak choćby jednej z powyższych przesłanek decyduje o odmowie uznania łączącego strony stosunku prawnego jako umowy o pracę. (wyrok s.apel. w Poznaniu z dn. 12.02.2013r., III AUa 1068/12, LEX nr 1321996).

Ze stosunkiem pracy mamy do czynienia wtedy, gdy cechy właściwe temu stosunkowi prawnemu przeważają. Stosunek pracy nie zostaje nawiązany w sytuacji występowania cech sprzecznych z istotą tego stosunku.

Oceny, czy cechy charakterystyczne dla stosunku pracy mają charakter przeważający, należy dokonywać na podstawie wszelkich okoliczności sprawy (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 12.03.2013r., III AUa 710/12, LEX nr 1282676; wyrok SN z 02.10.2012r., II UK 58/12, M.P.Pr. 2013/3/156-158).

Jeżeli umowa wykazuje wspólne cechy dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, o jej typie (rodzaju) decyduje zgodny zamiar stron i cel umowy, który może być wyrażony także w nazwie umowy. Przy kwalifikacji prawnej umowy należy uwzględniać okoliczności istniejące w chwili jej zawierania (wyrok SN z dn. 18.06.1998 r., I PKN 191/98, OSNAPiUS 1999, Nr 14, poz. 449).

Przepis art. 22 § 1⁽¹⁾ kp nie stwarza prawnego domniemania zawarcia umowy o pracę. O rodzaju zawartej umowy rozstrzyga przede wszystkim zgodna wola stron, a następnie sposób jej wykonywania (wyrok SN z dn. 21.05.1999 r., I PKN 65/99, OSNAPiUS 2000, Nr 15, poz. 581)[A.Sobczyk - red., Kodeks pracy, Komentarz, Rok wydania: 2015, Wydawnictwo C.H.Beck, Wydanie:2, st.pr. 22.02.2016r., Legalis].

Zasadą jest również, że za wykonaną pracę pracownik nabywa umówione wynagrodzenie, a jeśli jest ku temu podstawa prawna - wynagrodzenie należy się także za czas niewykonywania pracy (np. urlopy wypoczynkowe czy niektóre płatne zwolnienia od pracy).

Odpłatność pracy jest cechą bezwzględnie stosunku pracy, co oznacza, że pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia, ani przenieść go na inną osobę (art. 84 kp).

Wskazać należy, iż w ocenie Sądu materiał dowodowy potwierdził bezspornie, iż strony łączyła umowa o pracę. Powyższa została zawarta wskutek zgodnych oświadczeń stron w tym przedmiocie, jak również praca w oparciu o powyższą umowę świadczona bezspornie znajdowała oparcie w regulacji objętej treścią art. 22 kp. Podstawę

do takowych ustaleń dają bezsprzecznie dowody zgromadzone w sprawie, w postaci zeznań świadków, jak również powódki.

Rozważenia na gruncie przedmiotowej sprawy wymagał natomiast okres w jakim strony łączył stosunek pracy.

W tym zakresie powódka wносиła o ustalenie takowego począwszy od dnia 5 stycznia 2015r. do chwili obecnej, wskazując iż w istocie umowa o pracę do dnia dzisiejszego nie została pomiędzy stronami rozwiązana.

Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy nie dają jednak podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy nadal pomiędzy stronami istnieje, jak również, iż został on nawiązany już w styczniu 2015r. Podstawy do takowych ustaleń nie dają w żadnej mierze okoliczności sprawy, w szczególności zeznania samej powódki M. K. (1).

W zakresie początkowej daty nawiązania umowy o pracę pomiędzy stronami- na rozprawie w dniu 25 listopada 2015r. powódka wyraźnie wskazała, iż „ustnie ustaliła z pozwaną, że przez pierwszy miesiąc będzie mieć umowę zlecenia tj. w styczniu 2015 r., potem miała być umowa o pracę” (k.68).

W związku z powyższym Sąd uznał, że w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności mając na uwadze jednoznaczne twierdzenia powódki w tym przedmiocie, iż do nawiązania stosunku pracy pomiędzy stronami doszło dopiero począwszy od dnia 1 lutego 2015r.

Sąd nie podzielił również stanowiska strony powodowej odnośnie tego, że ta umowa o pracę pomiędzy stronami istnieje nadal.

Wskazać należy, iż rozwiązanie umowy wymaga złożenia oświadczenia woli, do którego ma zastosowanie m.in. art. 60 kc, stanowiący, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, iż wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Jeżeli zatem do ważności czynności prawnej nie jest wymagana forma szczególna, oświadczenie woli może być wyrażone w każdy, obiektywnie zrozumiały sposób, a więc wyraźnie albo dorozumianie przez jakiegokolwiek zachowanie się, które w okolicznościach towarzyszących wyraża w sposób dostatecznie zrozumiały wolę wywołania określonych skutków prawnych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2010r., V CSK 430/09 OSNC-ZD 2011/2/25)

Wskazać należy, iż artykuł 60 kc określa sposób złożenia oświadczenia (ujawnienia) woli przez osobę dokonującą czynności prawnej, uznając, że może ona to uczynić - bez względu na formę - przez jakiegokolwiek zachowanie się, uzewnętrzniające tę wolę w sposób obiektywnie zrozumiały, a więc albo wyraźnie, albo dorozumianie przez jakiegokolwiek zachowanie się, które w okolicznościach towarzyszących w sposób dostatecznie rozumiały wyraża wolę wywołania skutków prawnych objętych treścią czynności prawnej. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 lipca 2016 roku, I ACa 127/16)

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było, iż powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej do dnia 17 maja 2015r., był to bowiem ostatni dzień jej pracy. Kolejnego dnia próbowała złożyć pozwanej, za pośrednictwem małżonka, zwolnienie lekarskie dotyczące jej niezdolności do pracy w związku z ciążą. Pozwana powyższego zaświadczenia nie chciała przyjąć, kwestionując podstawę pracowniczego zatrudnienia powódki. Były również prowadzone pomiędzy stronami rozmowy, gdzie pozwana wskazywała, że powódka nie jest już jej pracownikiem i nie chce jej dalej zatrudniać. (zeznania powódki k. 187-188)

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności dowodzą zatem bezsprzecznie, iż w dniu 18 stycznia 2015r. umowa o pracę łącząca strony uległa rozwiązaniu.

Istotne jest również, iż powódka została uznana za osobę bezrobotną z dniem 29 czerwca 2015r. Powiatowy Urząd Pracy odmówił jej prawa do zasiłku dla bezrobotnych na okres 90 dni. Począwszy od dnia 27 września 2015r. do dnia 25 grudnia 2015r. powódka nabyła prawo do zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 80% jego podstawy.

Podkreślić należy, iż zasilek dla bezrobotnych otrzymuje osoba, która nie jest nigdzie zatrudniona. Czyli z punktu widzenia powódki nie była ona pracownikiem i nie posiadała jakiegokolwiek zatrudnienia, skutkiem czego zarejestrowała się również w Powiatowym Urzędzie Pracy. Również takie nastawienie powódki do istniejącego stosunku pracy zostało przez nią w tenże sposób wyrażone. Nie była to wprawdzie czynność podjęta w stosunku do pozwanej, natomiast Sąd ocenia całokształt okoliczności sprawy, istniejących zarówno po stronie pracodawcy, jak również pracownika.

Podkreślenia wymaga, że Sąd w tym postępowaniu nie analizował prawidłowości rozwiązania umowy o pracę z powódką, albowiem takiego żądania w tym przedmiocie powódka nie sprecyzowała. Bez względu zatem na to, czy rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę było prawidłowe, skoro strona powodowa wyraźnie takiego żądania nie zgłaszała, Sąd nie miał również podstaw do badania i oceny rozwiązania umowy o pracę w kontekście obowiązujących w tej mierze przepisów prawa.

Okolicznością natomiast potwierdzaną w sprawie było, iż do rozwiązania stosunku pracy przez pozwaną bezspornie doszło tj. w dniu 18 maja 2015r. Pozwana odmówiła bowiem przyjęcia zwolnienia lekarskiego powódki, w dalszej zaś kolejności stwierdziła, iż powódka nie jest już u niej zatrudniona.

O powyższym orzeczono na podstawie art. 22 kp w punkcie I wyroku.

Konsekwencją ustalenia, że powódkę M. K. (1) oraz pozwaną K. T. łączył w okresie od dnia 1 lutego 2015r. do dnia 17 maja 2015r. stosunek pracy na podstawie umowy o pracę było przyjęcie zasadności żądań powódki w zakresie wynagrodzenia za pracę powyższy okres. W tym zakresie powódka podawała, iż powyższe nie zostało wypłacone na jej rzecz przez pozwaną w pełnej należnej wysokości. W tym zakresie powódka w toku prowadzonego postępowania sprecyzowała należności, które stanowią brakujące kwoty wynagrodzenia.

Podkreślić należy, iż strona pozwana nie przedstawiała Sądowi żadnych wniosków, jak również dowodów celem podważenia okoliczności podnoszonych przez stronę powodową w zakresie braku wypłaty na jej rzecz wynagrodzenia w pełnej wysokości. W związku z powyższym Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia powódki, iż za okres od 1 lutego 2015r. do dnia 17 maja 2015r. nie otrzymała ona w pełnej wysokości należnego na jej rzecz wynagrodzenia za pracę. W tym zakresie Sąd przyjął kwoty przez nią ostatecznie sprecyzowane w piśmie z dnia 7 marca 2016r. (k. 116-117)

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej K. T. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 532,38 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015r. do dnia zapłaty (punkt II wyroku), kwotę 589,41 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty (punkt III wyroku), kwotę 570,40 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc kwiecień 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015r. do dnia zapłaty (punkt IV wyroku) oraz kwotę 924,45 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc maj 2015r. (tj. do dnia 17 maja 2015r.) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty (punkt V wyroku).

Wobec uznania przez Sąd orzekający, że w dniu 18 maja 2015r. doszło do ustania zatrudnienia powódki, Sąd nie uwzględnił jej żądania z tytułu wynagrodzenia za dalszy okres, oddalając tym samym powództwo. (tj. za okres od dnia 18 maja 2015r. do dnia 19 czerwca 2016 roku- k. 116-117)

O powyższym orzeczono zatem na podstawie art. 80 kp w zw. z art. 85 § 2 kp w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p w punkcie II-V, VIII wyroku.

W zakresie żądania wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2015r., mając na uwadze, iż w tym okresie strony łączyła umowa zlecenia, Sąd uznał się niewłaściwym i przekazał w tym zakresie sprawę do Sądu Rejonowego (...) w G. I Wydziału Cywilnego.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że sąd pracy nie może oddalić powództwa o wynagrodzenie za pracę faktycznie wykonaną tylko z tej przyczyny, że zawarta przez strony umowa nie była umową

o pracę, lecz umową prawa cywilnego (np. umową o dzieło, umową zlecenia, umową o świadczenie usług, umową agencyjną). Zgłoszenie na drodze postępowania odrębnego w sprawach z zakresu prawa pracy roszczeń o charakterze cywilnoprawnym nie może prowadzić do ich oddalenia, a jedynie do przekazania sprawy do rozpoznania w „zwykłym” postępowaniu cywilnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2006 r., I PK 146/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 67). Okoliczność, że zawarta przez strony umowa nie była umową o pracę, nie oznacza bezzasadności żądania świadczeń określonych w tej umowie, o których sąd powinien orzec z wyłączeniem stosowania przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy. Z ważnej umowy cywilnoprawnej mogą bowiem powstać skuteczne w stosunku do strony przeciwnej roszczenia, także roszczenie o wynagrodzenie za wykonaną na podstawie tej umowy pracę. Umowa o dzieło, umowa zlecenia, umowa o świadczenie usług albo inna umowa nazwana lub nienazwana prawa cywilnego, na podstawie której jest świadczona praca na rzecz kontrahenta, mogą być umowami odpłatnymi.

Zgodnie zaś treścią art. 476 kpc przez sprawy z zakresu prawa pracy rozumie się sprawy:

- o roszczenia ze stosunku pracy lub z nim związane,
- ustalenie istnienia stosunku pracy, jeżeli łączący strony stosunek prawny, wbrew zawartej między nimi umowie ma cechy stosunku pracy,
- o roszczenia z innych stosunków prawnych, do których z mocy odrębnych przepisów stosuje się przepisy prawa pracy,
- o odszkodowania dochodzone od zakładu pracy na podstawie przepisów o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Jak wynika z powyższego Sąd Rejonowy (...) w G. Wydział VI Pracy nie jest właściwy do rozpoznania niniejszej sprawy w zakresie wynagrodzenia powódki za miesiąc styczeń 2015r., albowiem powyższe roszczenie bezsprzecznie nie wynika ze stosunku pracy, a z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego wynikającego z zawartej umowy zlecenia. Charakter łączącego strony stosunku prawnego bezsprzecznie wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów.

Kwestię zaś właściwości miejscowej Sądu w sprawach cywilnych reguluje art. 27§1 k.p.c. i następne.

Biorąc powyższe pod uwagę brak jest podstaw do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy przez Sąd Rejonowy (...) w G. Wydział VI Pracy, w zakresie powołanym wyżej i z tego powodu na podstawie art. 200 §1 kpc w zw. z art. 47§2 kpc, orzeczono jak w punkcie VI wyroku.

W zakresie żądania zasądzenia zasiłku macierzyńskiego za okres od 19 września 2015r. do dnia 19 września 2016r., Sąd przekazał sprawę w tym zakresie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w G..

W tym przedmiocie Sąd przyjął, iż w praktyce sądowej utrwalona jest wykładania, iż sąd pracy nie jest właściwy w sprawach dotyczących roszczeń z zakresu ubezpieczenia społecznego i bez względu na przyczynę nieuregulowania, czy też uregulowania roszczeń z tego tytułu organem właściwym do rozpoznania roszczeń w tym zakresie jest ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 roku, II PRN 8/96, OSNPSiUS 1997/9/149, postanowienie Kolegium Kompetencyjnego przy Sądzie Najwyższym z dnia 21 marca 1996 roku, III PO 1/96, OSNPiUS 1996/22/346). Wykładania wyrażona przez Sąd Najwyższy w powyższej wskazanym orzeczeniu na tle art. 49 ustawy z grudnia 1974r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity w Dz. U. z 1983 roku, Nr 30, poz. 143 ze zmianami) może być zastosowana w przedmiotowej sprawie w drodze analogii.

Wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie, mając na uwadze regulacje zawarte w treści art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U z 2016 roku, 372 tj) organem właściwym do rozpoznania roszczeń powódki z tytułu zasiłku macierzyńskiego jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl zaś art. 63 ust. 1 wyżej ustawy ubezpieczony może wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie uprawnień do zasiłku macierzyńskiego, jeżeli uważa, że zostały naruszone jego uprawnienia w tym zakresie.

Z wnioskiem o ustalenie uprawnień do zasiłku przysługującego ubezpieczonemu może wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych także płatnik składek na ubezpieczenie chorobowe.(ust. 2) Środki odwoławcze od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określają odrębne przepisy.(ust. 3)

Stosownie do treści art. 464 § 1 kpc odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ.

Sąd zobligowany był zatem przekazać roszczenie powódki dotyczące zasiłku macierzyńskiego Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w zakresie złożonego przez powódkę roszczenia.

Jednocześnie wymaga zaznaczenia, iż wniesienie pozwu do sądu, następnie przekazanego właściwemu organowi wywołuje skutki, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Mając powyższe na uwadze w tej fazie postępowania droga sądowa w zakresie dotyczącym żądania wskazanego wyżej jest niedopuszczalna, a dopiero po wydaniu decyzji przez ZUS będzie przysługiwało stronom odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych.

W związku z tym, na mocy art. 464 § 1 kpc, Sąd orzekł o powyższym w punkcie VII wyroku.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc Sąd z urzędu nadał wyrokowi zaocznemu w punkcie II, III, IV oraz V rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając na uwadze zakres uwzględnionego powództwa na podstawie § 2 ust. 1-3 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd przyznał ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego(...) w G. na rzecz radcy prawnego B. F. kwotę 499,20 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (zakres uwzględnionego powództwa – 52%)

Ponadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąża pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I- V wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 442 złotych (Powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia w kwocie 5.011,01 złotych, wynagrodzenie zasądzone rzecz powódki wyniosło kwotę 2.616,64 złotych. Wartość przedmiotu sporu co do ustalenia istnienia stosunku pracy za okres od 1 lutego 2015r. do dnia 17 maja 2015r. (za dzień 56,45 zł) tj. 6.209,65 złotych plus 2.616,64 zł z tytułu wynagrodzenia objętego punktem II-V tj. 8.826,29 złotych - z tego 5%= 442 złotych)

O powyższym orzeczono w punkcie XI wyroku.